

[Adam Møller.]

tror, man må sige, at man fra statens side vel kan forsvare at give penge ud til denne velfærdsforanstaltning for de søfarende. Vi må i denne forbindelse ikke glemme, at hver enkelt, der arbejder i søfartens tjeneste, tjener et betydeligt beløb i fremmed valuta hjem til Danmark. Målt i kroner pr. beskæftiget er der ikke noget andet større erhverv i Danmark, der har den samme indtjeningssevne i fremmed valuta. Det drejer sig, så vidt jeg husker, om, at man allerede i 1972 på de danske skibe indsejlede et beløb på ca. 3.800 mill. kr., altså et meget væsentligt bidrag til den danske økonomi og til det danske samfunds trivsel, som jeg også mener med rimelighed må kunne modsvares af en interesse både for erhvervet og ikke mindst for dem, der er beskæftiget i erhvervet.

Jeg hilser med tilfredshed, at ministeren har givet udtryk for, at man måske kunne overveje senere hen, når erfaringerne er blevet større på dette område og man har set, hvorledes udviklingen vil være, en ændret byrdefordeling mellem staten og rederen med hensyn til hjemrejsudgifter med henblik på helt eller delvis at fritage staten for disse udgifter, idet ministeren mener, at det af staten herved sparede beløb eventuelt kunne anvendes til nedsættelse af redernes afgiftsmæssige byrde på andre områder. Hvis vi ad åre skulle komme til den opfattelse, at det ville være mindre administrativt onskrævende og derfor mere rationelt at lade rederen betale hele denne udgift, som altså er en velfærdsforanstaltning for de i søfartserhvervet ansatte, ja, så ville det vel, når vi lovgav på disse områder, være rimeligt, at vi så også tilgodeså erhvervet på anden måde, således som ministeren forudsiger. Forholdet er jo det, at skibsfartserhvervet trods sin store indtjeningssevne har vist sig at være et erhverv, der i meget ringe grad lægger beslag på støtteforanstaltninger fra statens side. Det er i høj grad et selvhjulpent erhverv. Det ønsker at være et selvhjulpent erhverv, men der er utvivlsomt, som vi jo har hørt det i den senere tid, afgifter, der eventuelt kan nedsættes på nogle områder, og hvis man altså kan finde frem til en praktisk løsning her, skal jeg gerne give tilslutning til det, når den sag kommer for.

Må jeg slutte med endnu en gang at sige,

at jeg synes, det var glædeligt, at vi nåede til enighed om gennemførelsen af denne lovgivning. Forberedelsen har jo stået længe på. Der har været kommissionsbehandling. Også dér nåede man frem til et resultat. Jeg synes, det siger lidt om folketingets arbejdssevne, at det også er lykkedes herinde at nå et resultat, et resultat, som jeg tror alle parter inden for skibsfartserhvervet og det danske samfund med ro kan leve med.

Jens Peter Jensen: Denne fortrinlige betænkning og de fornuftige ændringsforslag, som den højtærede handelsminister har stillet, taler for sig selv, så der er ikke grund til mange bemærkninger, men der skal alligevel gøres en antegning ved et par forhold.

Det ene drejer sig om den henvendelse, man har modtaget fra de søfarendes organisationer vedrørende strejkeret, når et skib ligger i udenlandsk havn. Herom vil jeg sige, at jeg tror, at de søfarendes organisationers ledere skal tænke sig meget grundigt om, inden de eventuelt på ny kommer med forslag af den karakter. Sagen er jo, at hvis deres tanker blev realiseret, så ville det i vid udstrækning blive til skade for danske søfarende. Der er ingen tvivl om, at antallet af beskæftigede udlændinge — det være sig kinesere, marokkanere eller andre — ville vokse væsentligt i antal til skade for beskæftigelsen i danske skibe. Det kunne også medføre, at nogle rederier fandt ud af, at det var mere bekvemt at sejle under et andet flag end under det danske, og det kan da i hvert fald ikke være til danske søfarendes gavn, hvis det sker. For, hånden på matroshjertet: der er jo ikke ret mange danske søfarende, der kan tænke sig at sejle under et andet flag og forestille sig, at de får det bedre, end når de sejler under Dannebrog. Så det er vist nærmest det, man kan kalde nogle organisationsknuderier, der her har fundet sted.

Der står i betænkningen, at handelsministeren har givet udtryk for, at man bør afvente en løsning af dette spørgsmål gennem kollektive aftaler, men vil overveje en lovændring, såfremt der ikke i løbet af 2 år er opnået en overenskomst mæssig løsning. Dette kan ikke opfattes som en løfteparagraf med nøjagtig samme sigte som det, de søfarendes organisationer har opstillet. I så fald ville der jo være tale om en pression